

VASADI PÉTER

Sokan vagyok

*Senki soha nem ragadott
még el, mert mielőtt
megtehetted volna, te
megtetted. Azután
már nem. Semmit
nélküled, ha egyszer
benned. Látja, ki néz
tehetetlen', színig
töltöd ezt a zöldes-
kék szempárt, mely-
ben öröm a napnyugta,
s gyöngyözik a bocsánat.
Hallgat ilyenkor a száj.
Most a Lét, aki Szó,
kéri a szót.*

*Állok, ülök, bámulok,
elviselem magamat:
batalmába kerítsen az az
izzás nélküli forróság;
szeme van, hall, csapdos
egyhelyben a szárnya,
szímatol téged, utánad,
valahogy én vagyok az,
egyedül (csak te tudod),
mégis seregestül, honnan
vonulunk, merről merre,
zümmögve magunkat, világ-
ének az, nincs nyelve,
nincs betűje, de dallama
testvére a tengernek;
megkapjuk kegyelemből
a könnyek óvatos érkeztét,
s egy-egy legördül az állra.
Ahogy az otthonos
gödör alján, felelhajtva.
Bíztat a sötét. Jönniük
kell, kik majd fényre
emelnek. Szoktak ugyan
késni, de nem véglegesen.
Azután már nincs, ki
megállítsa. Hárman*

örökös ölelésben.
Te vagy az, mégis az ő
lány teste, dereka,
szép arca, bőre, keze
csókoktól átítatottan.
Ettől fénylik. Szenvedése
is ettől. Nincs kor. Se idő.
Van, de más. Másból. Másban.
Benned az is, mi kívüled.
Látod?
Elöntött ez a fényes
apadás.

Babits szeme

Tartok tőle.
Védekezésre nincs mód.
Ártatlan, mint a penge éle.
Süt ki a barnájából.
S benne – nem körülötte,
nem a mélyéről – benne,
a törékeny sötétjéből
mekkora fájdalomon
megvett szomorúság,
széttérül arcán.
Így süllyed a fegyver,
ahogy a kéz lassan,
véglegesen földre
fekteti kardját.
Szemérmes habozás, hogy
egyáltalán szabad-e,
majd nyit kíméletlenül
s behatol. Bent van.
Látnia adatott az iszap-
mély sűrű, penészes,
mérgező, szellemi
mocskainak ülepedését.
Szeme őrzi a látványt.
Egész arca szeret komoran.
Fölszakadoznak a bűnök,
versek, a látás, az ítélet
szarubőrei, mind. Kaszabolnak.
Annyi a tátott seb. De beforrad.

Tetőzés

*Ha Te nem kellesz,
én legyek épp az,
aki kell?
Megbotránkoztat,
amit erre felelsz:
igen, éppen te.*

*Akkor most jöjjön
a teljes csönd,
vagy az az ordítás
a Jelenések Könyvéből.*

*És nem számít,
angyal-e, aki ordít,
vagy fenevad.
Mindkettő lezuhantat.*

Elítéltté. Eltelítesz.

TÓTH ERZSÉBET

A régi nap az égen

*a piton álmukban roppantotta szét a gerincüket
az egyik batéves volt a másik öt
miután abbahagyták a lélegzést
már nem törődött velük
a sarokban figyelt összetekeredve
a fiúk csak vendégségben voltak barátjuknál
a hüllőkereskedés fölött
mi is csak vendégségben vagyunk a földön
emberek és hüllők
ezek a hírek egy másik világból jönnek
nálunk csak a menyét garázdálkodik a kertben
falatozik a szőlőtőkéről aztán elmegy
piranhát is csak ritkán találnak itthoni tavakban
aligátorteknős is néha pislog elő a bőröndökből
az illatosított hálóingek fodrai közül
szemfüles vámosok öröme
de már a világháborús aknákkal vigyázni kell*